

[Ebba Strange]

Jeg kan ikke lade være at tænke på, at når vi et andet sted – også i ministerens lovkatolog – igen kommer til at diskutere Europas åbne grænser, og når grænsekontrollen falder væk og de åbne grænser kommer i 1992, 1993, hvornår det nu bliver, hvordan skal vi så kontrollere, om den forælder, der ikke er med på rejsen, faktisk også har anerkendt, at barnet føres med til udlandet?

Et andet spørgsmål, som jeg vil problematisere, er den sag, at konventionen kun gælder for børn under 16 år. I Danmark har vi en forældremyndighedsregel på 18 år. Jeg ved godt, at myndigheder i Danmark skal tage hensyn til børns egne synspunkter, når forældremyndighed skal fastsættes, når børnene er over 12 år, men fogedretten tager naturligvis også hensyn til, at barnet selv modsætter sig en tvangshentning hos den ene forælder for at komme hen til den anden. Jeg vil spørge justitsministeren, om det får nogle konsekvenser for dansk ret, at lovforslaget kun opererer med en 16 års grænse, en konsekvens, som vi så i givet fald må drøfte, fordi jeg er meget stor tilhænger af, at børn, når de har nået en vis modenhed, bestemmer – det er kolossalt vigtigt, hvad de selv siger – hvilken forælder de skal bo hos, hvilken forælder de skal med.

Der er oplyst nogle betingelser for, at man kan nægte tilbagegivelse af et barn. De er: Hvis det er faldet godt til, hvis tilbagegivelse vil være til skade for barnets sjælelige eller legemlige sundhed, eller hvis barnet selv modsætter sig, kan Danmark nægte at tilbagegive et barn, som det andet land påberåber sig er bortført, hvis det er mere end 1 år siden, at barnet er bortført.

Jeg forudser, at der stadig væk kan opstå problemer på disse områder, fordi det er skønsbetragtninger, man skal ind i. Jeg startede med, at vi kan tilslutte os til slutningen til konventionerne og dermed lovforslaget, men jeg synes, vi har brug for nogle opklaringer af nogle af disse problemer, så de kan komme til at stå i betænkningen, så folk ved lidt om, hvordan sådanne konflikter tænkes løst.

Inge Dahl-Sørensen (V):

En international ordning baseret på gensidig anerkendelse af forældremyndighedsafgørelser er efter min opfattelse et godt middel til at stoppe børnebortførelser. Ved en lovfæstelse af principperne i såvel Europarådskonventionen

som Haagerkonventionen gør vi det nemmere i fremtidige situationer at vurdere, hvorvidt der foreligger en børnebortførelse eller det blot er en normal udøvelse af en retmæssig forældremyndighed. Vi får nogle retlige standarder at arbejde med for den sagsbehandling, der ligger til grund for forældremyndighedsafgørelsen. Disse afgørelser skal for at opfylde lovforslagets krav være i overensstemmelse med grundlæggende danske principper for retspleje og for barnets velfærd, ellers kan vi ikke anerkende dem.

Det lyder forjættende for de forældre, der i dag slås for at få deres forældremyndighed respekteret i lande, der endog er meget langt fra at respektere de krav, der er indeholdt i lovforslaget og konventionerne. Men desværre er det sådan, at konventionen ikke kan bruges i de lande, hvor vi i særlig grad har haft problemerne med børnebortførelser. Konventionens principper kan kun bringes i anvendelse mod de lande, der anerkender den ved underskrift eller ratifikation. Alligevel har vi ved at indføre konventionen i dansk ret lagt grundstenen til et vigtigt arbejde, et arbejde, hvis formål må være at få alle de involverede lande i disse sager til selv at indføre konventionerne i deres retssystem. Dette arbejde må kunne udføres f.eks. inden for rammerne af eksisterende bistands- og udviklingsprogrammer. Vi kan ikke diktere en politisk udvikling gennem vores udviklingshjælp, det er ikke meningen. Men i vores normale samkvem med landene må vi huske at gøre opmærksom på problemerne med børnebortførelser og på de store menneskelige omkostninger, disse sager har. Dermed hjælper vi forhåbentlig også med til, at retssikkerheden i disse lande generelt forbedres.

På denne baggrund støtter Venstre naturligvis dette lovforslag.

Knud Lind (FP):

Når man hører de forskellige ordførere læse op af deres ordførertale, kommer jeg tit til at tænke på det engelske parlament, hvor man har den skik, hvis medlemmer begynder at læse op, at de alle sammen råber: »Oplæser«! Det bliver taget meget ilde op, så det skal jeg undlade i denne sag.

Jeg må indledningsvis sige med det samme til justitsministeren, for at der ikke senere – ved de udtalelser jeg måtte komme med – skulle ska-